

og over, at der var fassat visse Bøder i Tilfælde af, at Forsørgelsesbeløbene ikke bleve betalte paa saa prompte en Maade, som Lovforslaget fordrer. Udvalget har da i sin Helhed ment at burde borttage ogsaa denne Bestemmelse, som var bleven opfattet paa en Maade, som ikke var stemmende med den Tanke, der laa til Grund for dens Fastsættelse. Vi have nemlig ganske vist ment, at Arbejdsgiverne skulde betale en Andel til Arbejdsraadet's Omkostninger, men saamtidig have vi vidt, at de faktisk ikke vilde komme til at betale en saadan Andel, fordi det vilde blive vedkommende Forsikringskassab, der kom til at bære dette, idet Arbejdsgiverne vilde forsikre de omtalte 2 pCt. af Erstatningerne til Arbejdsraadet's Omkostninger, som Lovforslaget foreslaar. Forsikringskassaberne vilde nemlig i Virkeligheden ved Arbejdsraadet spare hele den Afdeling, som kaldes Stades- eller Reguleringsdepartementet, Løgeundersøgelser og i det hele saa betydelig færre Udgifter ved Forsikringen ifølge denne Lov end ved deres øvrige Forsikringer, og derfor vilde ogsaa Præmierne kunne blive saa meget billigere. Naar der forsikredes 2 pCt. af Forsikringsbeløbet, vil det sige, at der for hver Arbejder skulde forsikres hyderligere mellem 90 og 100 Kr., eftersom Maksimum for Erstatningen er sat til 4,800 Kr. Af dette hyderligere Beløb ca. 100 Kr. pr. Arbejder, vilde der altsaa være at betale en Præmie efter den formodede Gennemsnitspræmie af 2% eller 20 Øre for hver Arbejder som Bidrag til Omkostningerne ved Arbejdsraadet, hvad altsaa vilde svare til det, de paagældende Forsikringskassab vilde spare i Administration. Smid- lertid har ogsaa Ministeren ment, at man kunde stryge dette og foreslaaet, at Statskassen skulde betale alle Udgifterne ved Arbejdsraadet, der i det hele vilde blive overordentlig moderate, særlig i Sammenligning med Omkostningerne ved en Forsikring gennem en Statsanstalt, saaledes som det tidligere har været foreslaaet; det er sandsynligt, at de ikke vilde løbe op til en Snees Tusind Kroner om Aaret, jeg tror sikkert ikke, Beløbet vilde blive større. Man har ogsaa gjort den Betragtning gældende, at naar Udgifterne ved Arbejdsraadet afholdes af Statskassen, vil denne Institution komme til at staa med større Autoritet, end hvis Udgifterne i det væsentlige skulde afholdes gennem disse Tilleg af 2 pCt. til Erstatningerne. Saamtidig har Udvalget ikke haft Betænkning ved at lade Bødestemmelsen fare, eftersom den i Virkeligheden ikke har nogen praktisk Betydning, da Forsikringskassaberne altid vilde betale i rette Tid,

hvilket ogsaa hænger sammen med det Forslag, jeg senere kommer til at omtale, nemlig om Aviorisering af Forsikringskassab.

Der har dernæst for Udvalget foreligget et Andragende fra et større Antal Arbejdsgiverforeninger her i Landet, nemlig fra Arbejdsgiverforeningen af 1896, der er en Centralforening for 10 Arbejdsgiverforeninger særlig her i Kjøbenhavn, heriblandt Murere, Tømrere, Maskinsnedere, og desuden fra 8 andre Arbejdsgiverforeninger til Dels uden for Hovedstaden. Det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) har indbragt dette Andragende her, og da han ogsaa har været Medlem af Udvalget, har der været en særlig Anledning for Udvalget til at undersøge hvert enkelt af de Forslag, som dette Andragende indeholder. Der er for det første stillet en Opfordring til Udvalget om at give en saa vidt mulig klar Anvisning paa, hvorledes Udtrykket i § 1: „under sit Arbejde“ skal forstås, ligesom man har ønsket, at denne vigtige § 1 i det hele maatte saa en bestemt Form som overhovedet muligt. Dette har Udvalget søgt at naa ved Endringsforslaget under Nr. 1. Ligesom jeg ved, at det ærede Medlem for Vestervig har søgt sig tilfredsstillt ved den Affattelse, som nu er foreslaaet, haaber jeg, at Udvalget og hans Anskuelse derom maa blive delt af det høje Ting, naar det har gjort sig bekendt med denne Affattelse. Det næste Punkt, som er fremført i dette Andragende, gaar ud paa, at man skulde paalægge Arbejderen at udrede en Del af Præmien eventuelt indtil Halvdelen af Præmien. Ogsaa i denne Henseende er der, efter at vi have forhandlet om Sagen i Udvalget, opnået Enighed ogsaa med det ærede Udvalgsmedlem, som har underskrevet Andragendet, idet vi maa sige, at vi ved dette Lovforslag paalægge Arbejderen ganske vist ikke at udrede en Del af Præmien, men derimod bære en betydelig Del af den med Ulykkestilfældet forbundne Ristto. Arbejderen vil jo efter dette Lovforslag paa ingen Maade saa sit Tab erstattet. Der er sat en bestemt Grænse af indtil 4,800 Kr. for den Arbejder, som ved et Ulykkestilfælde bliver ganske arbejdsudygtig, men, mine Herrer, en saadan Sum vil jo ikke kunne svare til mere end Halvdelen af, hvad det Tab af Arbejdsevnen i Virkeligheden maa siges at være værd. Man plejer nemlig, naar man skal gøre det med et rundt Tal, gennemsnitlig at regne 15 Gange den Sum, Arbejdsevnen repræsenterer, for at finde Kapitalværdien, og hvis vi regne Arbejderens Arbejdsevne blot til 700 Kr. og multiplicerer den med 15, kommer vi til en Sum af over 10,000 Kr., medens Lovforslaget tilfuger ham en